

Po čom túžim...

(V čase, keď sme sa s'abovali z Košice do Hlohovca, som mal možnosť viesť niekoľko osobných rozhovorom s naším priateľom, rodákom z Trnavy, ktorý sa pred pár rokmi priženil do Novej Dubnice a stal sa Košeckým cirkevníkom. A na základe týchto rozhovorov nám potom napísal tento článok, ktorý je síce poznačený negatívnou emóciou z nášho odchodu, predsa však v sebe nesie obraz, ako by malo vyzerat' živé a zdravé spoločenstvo...)

Stojím tu v kostole. Je mi smutno. Kostol je prázdny a dnes ešte prázdnejší. A preto sa pýtam: čo vlastne chceme? O čo nám ide? Viete to? Lebo ja nie. Prosím, ak to viete, dajte mi vedieť. Lebo naozaj neviem. A kým tu čakám na odpoveď, prezradím vám, po čom túžim ja.

Túžim po jednotnom, úprimnom, otvorenom, zdieľajúcom, modliacom sa a milujúcom zbere. Sme viac ako len nedeľný klub priateľov Božieho slova. Tvoríme živé spoločenstvo. Kostol, forma, dekor, „toto sa patrí“, „toto sa sluší“, nemôže byť vrcholným prejavom našej viery. My sami, náš život je prejavom viery.

Túžim po otvorenosti. Otvorenosti, keď na Služby Božie, zborový deň, modlitbové spoločenstvo pozveme a privedieme svoje deti, rodičov, vnukov, manželky, manželov. A je jedno, či sú evanjelici, katolíci, baptisti, neveriaci... Lebo chrám nie je „nás“, je Boží. Otvorme dvere, aby sme mohli čas v kostole tráviť so svojimi blízkymi. Ba čo viac, pozývajme a privádzajme do chrámu nových ľudí, priateľov, malé uplakané deti, ktoré popackajú steny. Lebo bez nich zbor neprežije. Otvorme svoje srdcia veciam ktorým nerozumieme, ktoré sa nám zdajú cudzie, piesňam, liturgii, aktivitám, modlitbe, lebo tam sa skrýva miesto pre náš rast. Ozaj, skúsili ste niekedy zájsť do katolíckeho kostola? Ja som skúsil, nehryzú tam. Buďme vzorom otvorenosti.

Túžim po jednote. A či sa chcem odtrnúť, alebo nie a či súhlasím s Ferom, alebo nie, vážme si spoločenstvo. Počúvajte sa, majme v úcte jeden druhého, uzmierujme sa. Tvoríme jeden zbor, jednu cirkev, jedno kresťanské spoločenstvo. Ťažme zo sily spoločenstva. Túžim po úprimnosti a zdieľaní. Môžem hrať formu, vytvárať lepší obraz o sebe v škole, práci, doma, v médiách, v politke, na ulici, ba aj v kostole. Môžem vymýšľať, predstierať, klamať svoju rodinu, priateľov, kolegov, šéfa, blízkych, seba samého. Len Boha neoklamem. Pred Bohom stojím úplne obnažený. Žiadna póza mi nepomôže. Nebojme sa odložiť pózu aj pred blízkymi. Nič nestratíme, len získame. Buďme úprimní.

Každý z nás je jedinečný, unikátny, tak sme boli stvorení. Sme, akí sme. So všetkými tými dobrými vlastnosťami i neduhmi. Každý máme svoje trápenia, starosti radosti, túžby. Podelme sa s nimi. Radujme sa, smúťme spolu. Je jedno, či mám konflikt s blízkym človekom, či sa cítim byť slabý, či ma trápi alkohol, alebo iný neduh. Buďme citliví k sebe. Rozprávajme sa navzájom, pomáhajme si, podporujme sa, modlíme sa, buďme si oporou v našich trápeniach. Sme jedno spoločenstvo. Zdieľajme sa.

Túžim po modlitbe. Modlíme sa za náš zbor, za našich duchovných pastierov, za našu rodinu, blízkych i za svojich nepriateľov. Nečakajme, kým nás v nedeľu pozve farár k modlitbe. Nájdime si čas na modlitbu aj cez týždeň, ráno či večer, to je jedno. Nebojme sa v modlitbe obnažiť svoje vnútro, odovzdať sa; v modlitbe sa nemusíme pretvarovať. Modlíme sa spolu. Buďme modliace sa spoločenstvo. A milujme. Lebo keď neviem, čo mám robiť, opýtam sa Boha. A jeho odpoveď je vždy jednoduchá a priama. Vždy povie – „Miluj“. Je jedno, aká je otázka. Odpoveď je stále rovnaká „Miluj“. Hlava nechápe. Ale keď odpoveď vojde do srdca, všetko je jasné. A pravdivé. Také pravdivé že rozum zostane stát'. Možno je to dobre. Možno práve o to ide. Prestať byť rozumný. A ustráchaný. Lebo rozum je stále v strehu. Pozná vlastné limity. Bojí sa. Preto lásku nechápe. Zdá sa mu naivná. Detinská. Láska nemá limity ani hranice. Sila lásky je v jej bezbrannosti. V odovzdanosti. Je to paradox, ktorý vás zbaví rozumu. Ako ukrižovaný Kristus. Jeho láska ide do krajnosti. Nie je na nej nič rozumné. Žiadny kalkul. Žiadne zadné vrátka, žiadny zdravý rozum.

Veríme láske alebo rozumu? Ak veríme rozumu, budeme vo svete rozumu. Budeme to Ego a budeme zažívať obavy a strach. Budeme stavať múry a hranice. Budeme súdiť a odsudzovať. Budeme vymýšľať nové pravidlá a zákony, aby bolo jasné, kto patrí k nám a kto nie. Kto môže ísť dnu a kto musí zostať vonku. Láska nás prestane zaujímať. Ak riešime zákony, sme zákonníci. Ak predstierame lásku, sme farizeji.

Boh ma miluje, hoci som hriešny. Zdá sa, že ani Boh nemá rozum. Ak ma nekonečne miluje, nemôže byť rozumný. Ak mňa hriešneho Boh miluje, či rovnako nemiluje aj môjho brata, či sestru? Či nemá byť moja láska ku všetkým živým bytostiam rovnako nerozumná, ako je Božia láska ku mne? Či nemáme náš neustále zlyhávajúci rozum vymeniť za nepodmienujúcu Kristovu lásku? Či toto nie je podstata a zmysel nášho života? Milovať. Ultimátne, bezpodmienečne, do krajnosti?

Tvoríme jednotnotné, úprimné, otvorené, zdieľajúce, modliace sa a milujúce spoločenstvo. Ja po tom túžim. A vy?